

Κρινολούδα

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ Β' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

48

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ

ΑΡΣΙΝΟΗΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΘΕΩΝΗΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ)

ΚΡΙΝΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ

για τή δευτέρα τάξη του δημοτικού σχολείου

**Ο. Ε. Δ. Β.
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1948

1. ΠΡΩΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μὲ τὴ γλυκιὰν αὐγούλα
χαρούμενο ξυπνῶ
καὶ στέλνω προσευχούλα
θερμὴ στὸν οὐρανό.

Ἄξιωσέ με, Θεέ μου,
νάμαι καλὸ παιδὶ
καὶ πάντα χάριζέ μου
χαρὰ καὶ προκοπή.

Θέ μου, σὰν τὰ πουλάκια
 χαρούμενα νὰ ζῶ
 καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδάκια
 πολὺ νὰ τ' ἀγαπῶ.

Καὶ στέλνε μου ἀπὸ πάνω
 τὴ χάρη σου κι εὐχὴ
 νὰ σ' ἔχω σ' ὄ,τι κάνω
 προστάτη καὶ σκεπή.

2. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΚΑΤΙΝΙΤΣΑΣ

Τὸ βράδυ πρὶν πέση στὸ κρεβατάκι
 τῆς ἡ Κατινίτσα, κάνει αὐτὴ τὴν προ-
 σευχὴ :

— Παναγίτσα μου, φύλαγε τὸν πατέρα
 μου, τὴ μαμά μου, τὰ ἀδερφάκια μου, τὴ
 θείτσα μου καὶ ὄλους μου τοὺς συγγε-
 νεῖς. Φύλαξε ὄλο τὸν κόσμο καὶ τὰ καλὰ
 παιδάκια. Καλοξημέρωσέ με καὶ κάνε με
 καλὸ καὶ φρόνιμο κοριτσάκι. . . .

Καμιὰ φορὰ ἡ Κατινίτσα ξεχνιέται
 καὶ κάνει τὴν προσευχὴ τῆς μὲ κλεισμένα

τὰ μάτια ἀπὸ τῆ νύστα. Τότε κάνει λάθος καὶ λέει :

— Θείτσα μου, φύλαγε τὴν Παναγίτσα μου. Ἦ :

— Ἀξίωσέ με καὶ καλοξημέρωσέ με νὰ γίνω καλὸ κορίτσι.

Μὰ αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε. Ἡ Παναγίτσα ξέρει τί θέλει νὰ πῆ καὶ τὴν ἀκούει.

Τὸ κακὸ εἶναι, ποὺ πολλὲς φορὲς ἡ Κατινίτσα, ἀπὸ τὴν πολλὴ νύστα, βαριέται νὰ πῆ τὴν προσευχὴ τῆς. Ἄλλη φορὰ πάλι τὸ ξεχνᾷ καὶ κάποτε πεισμώνει καὶ κλαίει.

— Δὲν ντρέπεσαι, ποὺ σὲ βλέπει ἡ Παναγίτσα ; τῆς λέει ἡ γιαγιά τῆς.

— Ἡ Παναγίτσα δὲ βλέπει ἀπὸ δῶ, ἀποκρίνεται ἡ Κατινίτσα. Ξέρω ἐγὼ κατὰ ποῦ εἶναι γυρισμένα τὰ μάτια τῆς.

Ἀλήθεια, τὰ μάτια τῆς Παναγίτσας εἶναι γυρισμένα ψηλὰ κατὰ τὸ ταβάνι. Εἶναι μιὰ παλιὰ ὠραία εἰκόνα. Εἶναι κρεμασμένη στὸν τοῖχο, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβατάκι τῆς Κατινίτσας.

— Ἡ Παναγίτσα βλέπει παντοῦ. Βλέπει ὅπου θέλει, τῆς ἀποκρίνεται ἡ για-

γιά της. Μὰ καὶ νὰ μὴ σὲ βλέπη, μήπως δὲ σ' ἀκούει;

Βέβαια. Ἡ Παναγίτσα ἔχει αὐτιά. Καὶ ἡ Κατινίτσα συλλογίζεται τώρα, πὼς τὰ αὐτιά τῆς Παναγίτσας τ' ἀκοῦνε ὅλα, ὅπου κι ἂν εἶναι γυρισμένα. Ὅμως ἡ Κατινίτσα, ἂν καὶ τὸ παραδέχεται αὐτό, δὲ σηκώνεται νὰ κάμη τὴν προσευχή της.

Ἡ γιαγιά τῆς Κατινίτσας ὑποφέρει πολὺ, γιὰ νὰ τὴν καταφέρη νὰ κάμη τὴν προσευχή της. Καμιὰ φορὰ ἡ γιαγιά βαριέται τὸ πείσμα τῆς Κατινίτσας καὶ τὴν ἀφήνει νὰ κοιμηθῆ χωρὶς προσευχή.

— Ἔτσι, σὰν ἓνα κακὸ παιδί, τῆς λέει.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Κατινίτσα δὲν εἶναι καθόλου καλὸ κορίτσι. Κάνει ἀταξίες. Ἡ μαμὰ τὴ μαλώνει καὶ στὸ τραπέζι δὲν τῆς δίνουν φροῦτο. Φυσικά! Δὲν ἔκαμε τὴν προσευχή της, δὲν παρακάλεσε τὴν Παναγίτσα νὰ τὴ βοηθήσῃ! Πὼς μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶναι φρόνιμο κορίτσι;

Ἡ Κατινίτσα μετάνιωσε. Τὸ βράδυ ὅταν νυστάξη κάνει μόνη της τὴν προσευχή της, χωρὶς νὰ τὴν παρακαλέσουν. Τώρα ἡ Κατινίτσα εἶναι καλὸ κορίτσι.

Εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τὴ βλέπης καὶ νὰ τὴν ἀκοῦς. Γονατίζει στὸ κρεβατάκι τῆς καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὰ ξανθὰ σγουρόμαλλα πρὸς τὴν εἰκόνα. Τὰ χεράκια τῆς τὰ σταυρώνει ἔμπρὸς στὸ στήθος τῆς καὶ ἡ φωνούλα τῆς γλυκιὰ καὶ καθαρὴ ἀκούεται νὰ λέη :

«Παναγίτσα μου, φύλαγε τὸν μπαμπά μου, τὴ μαμά μου. . . .

”Ὑστερα σὰν τὸ πουλάκι γέρνει στὸ κρεβατάκι τῆς καὶ ἀποκοιμιέται.

3. ΒΡΑΔΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πρὶν πέσω νὰ πλαγιάσω,
 Θεέ μου, Σὲ παρακαλῶ,
 νὰ δώσης νὰ περάσω
 τὴ νύχτα μὲ καλό.

Τὸν ἄγγελό Σου πάλι
 στεῖλε μου ἀπὸ ψηλά,
 ναρθῆ στὸ προσκεφάλι
 πιστὰ νὰ μὲ φυλᾶ.

“Ὅταν ἐγὼ κοιμᾶμαι,
 στὸ πλάι μου ν’ ἀγρυπνᾶ
 κι ἔτσι νὰ μὴ φοβᾶμαι
 τὰ σκότη τὰ πυκνά.

Καὶ σ’ ὅλη Σου τὴν πλάση
 κι ὅπου καλὸ παιδί,
 στεῖλε νὰ τὸ σκεπάση
 τὴ στοργικὴ Σου εὐχή.

4. Η ΜΑΝΑ

Ἡ Μαρίκα, ἡ Νίτσα καὶ ὁ Μίμης, τὰ τρία τ' ἀδερφάκια, ἔπαιζαν μέσα σὲ ἓνα δωμάτιο, ποὺ ἦταν ὅλο δικό τους. Εἶχαν στὴ μέση τὰ παιχνίδια τους, ὠραῖα, καινούργια παιχνίδια, τὰ περισσότερα δῶρα τῆς τελευταίας πρωτοχροनिᾶς. Ἡ Μαρίκα συγύριζε τὴν κούκλα της. Ἡ Νίτσα ἔπλενε τὸ φλιντζανάκι τῆς δικῆς της, γιὰ νὰ τῆς δώση νὰ πιῇ τὸ γάλα της, ὅπως ἔκανε ἡ μαμά της γι' αὐτήν. Ὁ Μίμης κούρντιζε καὶ ξανακούρντιζε τὸ σιδηρόδρομό του.

“Ὅμως τὰ παιδιά δὲν ἦταν χαρούμενα. Ἐπαιζαν χωρὶς ὄρεξη καὶ γκρίνιαζαν μὲ τὸ τίποτε.

— Σοῦ εἶπα χίλιες φορές, Νίτσα, νὰ μὴν πλένης ἐδῶ τὰ φλιντζάνια. Γεμίζεις τὸν κόσμο νερά, εἶπε ἡ Μαρίκα.

— Ποῦ τὰ βλέπεις τὰ νερά; ἀπάντησε ἐκείνη πειραγμένη. Μιὰ σταλαγματιὰ ἔπεσε καὶ στέγνωσε κιόλας.

— Ἐμπρός, κάμετε τόπο, σᾶς λέω! Ὁ σιδηρόδρομος περνᾶ, ξεφώνιζε ὁ Μίμης.

— Καλὲ Μίμη, τί φωνὲς εἶν' αὐτές; λέει ἡ Μαρίκα. Ξεχνᾶς, πῶς ἡ μαμὰ εἶναι ἄρρωστη;

Ὁ Μίμης, πού ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὰ βαγόνια του, σὰν νὰ ἦταν κι αὐτὸς κουρντισμένη μηχανή, σταμάτησε ἀπὸτομα. Ἄνοιξε μεγάλα μεγάλα τὰ μάτια του, κοίταξε τρομαγμένα κατὰ τὴν πόρτα καὶ εἶπε σιγά:

— Ποπό! Τί ἔπαθα!

Ἡ Νίτσα, κρατώντας τὴ μικρὴ πετσετούλα τῆς κούκλας της, ἦρθε κοντά του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ σοβαρά. Τοῦ μιλοῦσε σὰ γριούλα, πού ξέρει πολλὰ πράματα.

— Σοῦ τὸ εἶπαμε τόσες φορές, καημένε! Δὲν κάνει ν' ἀκούη κρότους ἡ μαμὰ. Ποῦ ἔχεις τὸ μυαλό σου, παιδάκι μου;

Τὸ παιδί, πού δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς τὸ ξέχασε καὶ ἔκανε ἀνησυχίες, μαζεύτηκε σὲ μιὰν ἄκρη ντροπιασμένο. Κι ὁ σιδηρόδρομος σταμάτησε τὸ ταξίδι του.

— Ἄχ! Πότε πιά θὰ γίνη καλὰ ἡ μητέρα, εἶπε σὲ λίγο ἀναστενάζοντας ἡ

Μαρίκα, καθίζοντας τήν κούκλα της σέ
μιὰ καρεκλίτσα.

— Τί μποροῦσε νά τήν κάμη νά γίνη

πιό γρήγορα καλά; ρώτησε δειλά δειλά
ὁ Μίμης.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα νά μὴν ἀκούη τὰ ξε-
φωνητά σου! Τοῦ εἶπε αὐστηρά ἡ Μα-
ρίκα.

— Καλὰ αὐτό. Μὰ τί ἄλλο ;

— Τί ἄλλο; εἶπαν τὰ κορίτσια καὶ κοιτάχτηκαν. Ἐλᾶτε νὰ σκεφτοῦμε.

Εἶχαν σοβαρευτῆ τῶρα καὶ τὰ τρία. Καὶ τὰ τρία τὴν ἴδια σκέψη εἶχαν μέσα στὸ κεφαλάκι τους: Τί θὰ μποροῦσε νὰ κάμη πιὸ γρήγορα καλὰ τὴ μητέρα.

Ξαφνικὰ ἡ Νίτσα ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Δὲ βρίσκω τίποτε, εἶπε, τίποτε.

— Κι ἐγὼ δὲ βρίσκω, εἶπε ὁ Μίμης καὶ χτύπησε τὰ γόνατά του στενοχωρημένος, σὰ μεγάλος ἄντρας.

Ἡ παραμάνα μοῦ ἔχει πεῖ, εἶπε σιγὰ σιγὰ ἡ Μαρίκα, πὼς στὸν τόπο της, ὅταν ἄρρωστήση κανένας, στέλνουν τάματα στὴν ἐκκλησία καὶ γίνεται καλά.

— Νὰ στείλωμε κι ἐμεῖς τάματα, εἶπαν τ' ἄλλα δυὸ παιδιὰ, χωρὶς καλὰ νὰ ξέρουν τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξη.

— Ὅ,τι σὲ πονεῖ, τὸ κάνεις ἀσημένιο καὶ τὸ στέλνεις στὴν Παναγία. Πόδι, χέρι, ὅ,τι σὲ πονεῖ, ἐξήγησε ἡ Μαρίκα.

— Ἐμεῖς νὰ στείλωμε μιὰν ὀλόκληρη ἀσημένια μαμά! Εἶπε ἡ Νίτσα.

— Μὰ ποῦ θὰ βροῦμε χρήματα ;

— Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ξέρη τίποτε!

— Ναί, μὰ ποῦ θὰ τὰ βροῦμε τὰ χρήματα, ποῦ μᾶς χρειάζονται;

Τὰ παιδιὰ ἦταν τῶρα ἀναστατωμένα. Καθένα εἶχε κάτι νὰ προτείνῃ.

Ξαφνικὰ ἡ Μαρίκα εἶπε:

— Νὰ πουλήσωμε τὰ παιχνίδια μας, παιδιὰ! Νὰ τὰ δώσωμε στὴν παραμάννα νὰ τὰ πουλήσῃ!

— Ναί, εὖγε! Ὠραία ἰδέα! Νὰ τὰ πουλήσωμε ὅλα τὰ παιχνίδια.

Τόσο ξεχάστηκαν ὅμως τὰ παιδιὰ μὲ τὴ συζήτησή τους, ποῦ δὲν κατάλαβαν πῶς ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ ἡ πόρτα καὶ φανερώθηκε ὁ πατέρας.

Εἶχε ἀκούσει τὶς φωνές τους καὶ ἦρθε νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Ἀπὸ τὰ λίγα ποῦ ἄκουσε καὶ εἶδε, κατάλαβε τί γινόταν μέσα στὶς ψυχοῦλες τῶν παιδιῶν του.

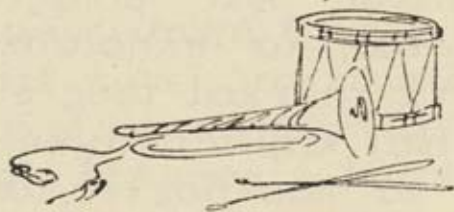
Συγκινημένος καὶ μόλις κρατώντας τὰ δάκρυά του, τὰ πλησίασε, τ' ἀγκάλιασε, καὶ τὰ τρία καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν εἶναι καμιὰ ἀνάγκη, χρυσά μου παιδάκια, νὰ πουλήσετε τὰ παιχνίδια σας. Δὲ χρειάζεται νὰ στείλετε τάματα στὴν ἐκκλησία.

Ἡ Παναγία, ποὺ βρίσκεται παντοῦ, σᾶς ἄκουσε καὶ κατάλαβε τὸν πόνο σας. Θὰ τῆ γιατρέψη τῆ μαμά σας. Μὰ σ' αὐτὸ θὰ τὴν βοηθήση καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ τῆς ἔχετε. Γιατὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη ποὺ ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο. Ἐλᾶτε τώρα νὰ πᾶμε σιγὰ σιγὰ ὅλοι μαζί, νὰ τὴν ἰδοῦμε μιὰ στιγμή καὶ νὰ τῆς στείλωμε ἀπὸ μακριὰ τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης μας.

Τὸ βᾶρος τῆς λύπης ἔφυγε μονομιᾶς ἀπ' τὶς καρδοῦλες τῶν παιδιῶν. Κρεμάστηκαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Πνίγοντας μὲ δυσκολία τὰ χαρούμενα ξεφωνητά τους, ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς μητέρας. Τὴν ἀνοιξαν σιγὰ σιγὰ καὶ ἀπὸ κεῖ τῆς ἔστειλαν ἀπὸ ἓνα φιλί.

5. Η ΜΑΝΑ

Σ' αὐτὸ τὸν κόσμον τὸ μεγάλο
σὰν τὴν μανούλα μου εἶναι ἄλλο :

Ξυπνῶ κι ὡς νὰ τὴ δῶ μπροστά μου,
τικ - τὰκ, τικ - τὰκ, χτυπᾶ ἡ καρδιά μου.

Σὰν ἔρθῃ, ἀμέσως ἡσυχάζω,
πετιέμαι ὀρθή, τὴν ἀγκαλιάζω.

Τὸ κρύο νερὸ πῶς μὲ ζεσταίνει,
ὅταν τὸ χέρι τῆς μὲ πλένη!

Καὶ τί ἀπαλὰ ποὺ μὲ χτενίζει,
μὲ ντύνει καὶ μὲ συγυρίζει!

Ποτὲ δὲν εἶδα νὰ θυμῶνη,
πάντα μ' ἀγάπη μὲ μαλώνει.

Τὸ γάλα ποῦ μοῦ φέρνει πίνω,
μὰ καὶ στὸ γάτο λίγο δίνω.

Σὰ φτάνη ἡ ὥρα τοῦ σχολειοῦ μου,
φωνάζω χαῖρε τοῦ σπιτιοῦ μου.

Διαβάζω, λέω τὸ μάθημά μου,
μὰ εἶν' ἡ μανούλα μακριά μου.

Κι ὄλο ἡ καρδιά τικ τὰκ μοῦ κάνει,
τὸ μεσημέρι ὡς νὰ σημάνη.

6. ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΡΦΑΚΙΑ

Ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Λέλα ἦταν ἔτοιμοι
γιὰ ἔξω. Θὰ πήγαιναν περίπατο μὲ τὸν
πατέρα τους. Ὁ Κωστάκης εἶχε μεγάλη
χαρὰ καὶ χοροπηδοῦσε μέσα στὴν τραπε-
ζαρία. Ξαφνικὰ ὁ Κωστάκης σκόνταψε
σ' ἓνα μεγάλο ἀνθοδοχεῖο. Τὸ ἀνθοδο-
χεῖο ἔπεσε κάτω κι ἔγινε χίλια κομμάτια.

Ἡ Λέλα, καταλυπημένη γιὰ τὴν ἀπρο-
σεξία τοῦ ἀδερφοῦ της, ἔτρεξε νὰ τὸν
βοηθήση. Ἔσκυψε κάτω κι ἄρχισε νὰ μα-

ζεύη τὰ σπασμένα κομμάτια. Ἐκείνη τὴ στιγμή μπηκε ὁ πατέρας. Εἶδε τί ἔκανε ἡ Λέλα σκυμμένη καὶ θυμωμένος φώναξε :

— Ἀπρόσεκτη, ἔσπασες τὸ ἀνθοδοχεῖο, καὶ δὲ μιλάς κιόλας! Θὰ καθίσης λοιπὸν σπίτι, νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ προσέχης περισσότερο.

Ἡ Λέλα χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Κωστάκης σαστισμένος κοίταξε μιὰ στιγμή τὴ Λέλα, ὕστερα τὸν πατέρα του καὶ εἶπε :

— Ὅχι, πατέρα, ἡ Λέλα! Ἐγὼ θὰ μείνω στὸ σπίτι, γιατί ἐγὼ ἔσπασα τὸ ἀνθοδοχεῖο.

Ὁ πατέρας στάθηκε μιὰ στιγμή καὶ κοίταξε μὲ συγκίνηση τὰ παιδιὰ του. Ὑστερα τ' ἀγκάλιασε καὶ τὰ δυὸ καὶ εἶπε :

— Θαρθῆτε κι οἱ δυὸ μαζί μου, γιατί κι οἱ δυὸ σας εἶστε καλὰ παιδιὰ. Ἐσύ, Λέλα, γιατί χωρὶς παράπονο δέχτηκες νὰ στερηθῆς γιὰ χάρη τοῦ ἀδερφοῦ σου. Κι ἐσύ, Κωστάκη, γιατί δὲν καταδέχτηκες νὰ κρύψης τὸ σφάλμα σου. Ἐλάτε νὰ μὲ φιλήσετε καὶ πᾶμε.

Μὲ τὸ πρόσωπο γελαστὸ καὶ τὰ μάτια
δακρυσμένα ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Λέλα
ἔτρεξαν καὶ φίλησαν τὸν μπαμπά τους.
"Ὑστερα καὶ οἱ τρεῖς εὐχαριστημένοι

βγῆκαν ἔξω. Ποτὲ ἡ Λέλα καὶ ὁ Κωστά-
κης δὲ θὰ ξεχάσουν τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

"Ἐδωσαν καὶ οἱ δύο τους μὲ τὴν ἀ-
γάπη τους μιὰ μεγάλη χαρὰ στὸν πα-
τερούλη.